

KEGYELEM IV.

Feljegyzés Jim Sanders tanításából
2011. december 11.

Ha az ember belekerül ebbe a csodálatos *jelenléte*be, egész nap szeretne benne lenni. Óriási gyógyító kenetek vannak, az egyik a nyakban, forgassa meg a nyakát, aki ma ebből szeretne meggyógyulni. Óriási gyógyító kenet van a szívben és a vesében is.

Zsoltár 130/4 Hiszen nálad van a bocsánat, hogy féljenek téged!

A kegyelemről szól a tanítássor, amivel időzünk az utóbbi hetekben. A Mindenhatónak a szándéka, hogy az elkövetkezendő időkben is, a kegyelemről tanítson majd minket. Az *elkövetkezendő korszakokban* is, mert nagyon sok minden van, amiről nincs még ismeretünk, kijelentésünk, amit nem tudunk.

Ezért a drága, régebbi szentjeinknek a türelmét kell majd kérnünk, mert keresztül kell majd mennünk olyan tanításokon, amelyet ők már esetleg hallottak. Az *alapotól* meg kell tanulnunk, hogy mi a kegyelem, hogyan kell *áradni* benne, miként kell *együttműködni* azzal az életünkben. Ámen!

Tehát ezen az úton elindultunk, és nem akarok visszafordulni, mindegy, hogy más keresztények mit mondanak. A héten volt alkalmunk látni, találkozni velük egy temetésen, és visszaemlékszem, hogy volt rá idő, amikor én is ennyire összezavart voltam, mint ők ott.

Ezért bizony, segítségünkre van, ha az *igei alapokat* megértjük. Az, az, első lépés. A kiinduló Igénk az:

Apostolok Csel. 4/33 És az apostolok nagy erővel tesznek vala bizonyosságot az Úr Jézus feltámadásáról; és nagy kegyelem volt mindnyájukon.

Ugye tudjuk azt, hogy Jézus él, Jézus feltámadt, és a *feltámadt Jézus üzenete* a miénk. Nem egy megöregedett régi, rideg *vallásosságról* van itt szó, hanem amit látnunk kell, hogy nagy kegyelem volt mindnyájukon.

Istennek ez a *jelenléte*, ami ma is itt van közöttünk, ez jelenti az Ő kegyelmét, és a még nagyobb kegyelmét. Megnéztük a Bibliában azokat a 'nagyokat', akikről olvashattuk, hogy felettük Istennek kegyelme volt.

Efézus 1/6 Kegyelme dicsőségének magasztalására, amellyel megajándékozott minket ama Szerelmesben,

7. Akiben van a mi megváltásunk az Ő vére által, a bűnöknek eltörlése az Ő kegyelmének gazdagsága szerint.

Az Ő dicsősége és kegyelme, az Ő magasztos, nagyságos mivolta, amelynek a *magasztalására* van a mi elhívásunk, és ez oly hatalmas, hogy az elkövetkezendő időkben is Isten elkötelezte magát, hogy *kijelenti* nekünk az Ő kegyelmét.

Folytatódik ez a kegyelem a 2/4-ben:

Efézus 2/4 De az Isten gazdag lévén irgalmasságban, az Ő nagy szerelméből, mellyel minket szeretett,

Mindezt az Ő *nagy szerelméből* tette, amellyel minket szeretett. A *világot*, az Ő *szerelmével* fogjuk *megnyerni*, és sehogy másként! Egy muszlim hitűvel volt alkalmam beszélgetni a héten, és átölelni őt a temetésen, azzal a szerelemmel, ahogy az Úr, őt szereti. És ez a szerelem fogja *megnyerni* a világot, ha érzik ezt az *erős szerelmét* az Úrnak.

A szívemet jobban foglalkoztatta az, hogy őt megnyerni az Úrnak, mint megnyerni azokat, akiknek tele a szívük keménységgel, vallásossággal, mert ellenálló, kevély szívvel álltak ott, hallgatva Isten Igéjét.

El fogom ma magyarázni a *két nagy akadályt*, a kegyelemnek a gyilkosát, a *kevélységet* és a *félelmet*. Amikor felfuvalkodott, és *kevély* a szíve az embereknek, az akadály a gyógyulásuknak, vagy ha tele vannak *félelemmel*. Ez a két gyilkosa van Isten kegyelmének.

5. Minket, kik meg voltunk halva a vétkek miatt, megelevenített együtt a Krisztussal, kegyelemből tartattatok meg!

6. És vele együtt feltámasztott és vele együtt ültetett a mennyekben, Krisztus Jézusban:

7. Hogy megmutassa a következő időkben az Ő kegyelmének felséges gazdagságát hozzánk való jóságából a Krisztus Jézusban.

Ugye dicsérhetjük ezért Őt, hogy az *elkövetkezendő időkben* az Ő kegyelmének felséges gazdagságát hivatott felénk, irányunkba megmutatni. El sem tudjuk képzelni, hogy ez milyen mértékű, ezért itt az idő, hogy elkezdjünk *kijelentéseket* fogadni erről a szívünkbe.

Pál azt kérdezte Jesse Duplantistól, hogy vajon az én Evangéliumomat hirdetitek-e ott lent? Azt kérdezi majd, hogy az én Evangéliumomat hirdeted-e?

Pál leírta ezeket a leveleit *50 évvel* azelőtt, mint ahogy János levele íródott volna, ahol leíródik az a sor is, hogy valljátok meg bűneiteket. Az az 1. fejezet az I. Jánosban a *zsidóknak* íródott, ők voltak azok az egyedüliek, akiknek a *bűneiket* meg kellett *vallani*.

És el fogom magyarázni az Írások alapján, hogy minket, *pogányokat* és a *zsidókat* Isten *eggyé szerkesztett*. És ha igazán bele lettél merítve, alámerítve a vallásosságba, akkor igen nehéz *megemészteni* Isten kegyelmét. Az embert egy nagy döbbenet éri, szinte hihetetlennek tarja Istennek ezt a nagy kegyelmét, amit nekünk adott.

8. Mert kegyelemből tartattatok meg hit által, és ez nem töletek van, Isten ajándéka ez.

Vagyis *kegyelemből* tartattunk meg, *hit* által, és ez nem töletek van, Isten *ajándéka* ez. A *következendő időkben* is az Ő *kegyelmét* fogja megmutatni nekünk, és mindezt az Ő *szerelméből* teszi. És az nagyon lényeges, és fő dolog, hogy mindannyiunkat *elfogadott* abban a Szerelmesben.

Az Ő jelenléte, amelyet felénk kinyilvánít, az Ő *közösségéből* fakad, hogy kapcsolatunk van vele, és *nem vallásosságból* jön. És megismerhetjük Őt. Lehetséges, hogy egész életedben gyülekezetbe járó voltál, és nem ismered Őt.

Nem keresztségekről, vallásosságról, alaptanokról van tehát szó, hanem arról van szó pontosan, hogy *újonnan születted-e, és ismered-e Jézust, az Urat!*? Nagyon furcsa ez a vallásos gondolkodásúaknak, mert azt mondják, hogy ugyan? Kicsoda ismerhetné Istent? Igenis *megismerheted* Őt, mert Jézus pontosan ezért jött, hogy személyesen megismerhesd Őt.

Egyedül és kizárólag Isten kegyelméből vagy ma itt, hogy Ő *megnyitotta a szemedet* erre, és megengedte, hogy *meglásd* azt, amit *Jézus tett* érted, és kegyelemből tartott meg téged is.

Az a csodálatos ebben, hogy ha ma először vagy itt, és elveszetteként vagy itt, a mai napon *befogadhatod* ezt az örök életet, és az örökkévalóságban, *kegyelemben* részesültél ez alapján, és ez izgalmas *örömhír*.

A vallásosság ezt az igazságot, teljességgel elutasítja. Én magam is ebben a vallásosságban, a hagyományok őrzésében, ápolásában éltem 33 évet, és nem voltam újjászületve.

Hagin könyveket olvasva is megláthatod, hogy vele is ugyanez megtörtént, vallásos volt, gyakorolta a vallását, és a *pokol kapujáig* jutott le három alkalommal, mielőtt újjászületett. Tehát nem arról van szó, hogy melyik gyülekezetbe tartozol, hanem a *Jézushoz tartozol*.

Nincs ilyen, hogy a 'gyülekezet', amely üdvözítene, mert a mennyben sincs olyan, hogy a 'gyülekezet', mert ennek a gyülekezeti korszaknak, hamarosan a végére érkezünk, ez lezárul.

Soha többé ez így nem létezik majd. *Sion hegyéhez* tartozók leszünk, és minden egyes generációval és időkorzakkal együtt *beilleszkedünk* Istennek a hatalmas *hadseregébe*. Én nem akarok a hátsó sorban ülni majd.

Tehát az életünk nem abból áll, hogy mit szabad tenni és mit nem szabad, és törvényekből, az életünket a bűnnel, a kárhozattással, és a bűnmegvallásokkal tölteni. Ugyanis így soha nem tudsz kikerülni az ítélet széke elől a bíróságról.

A *hited* soha nem fog így működni, mert *kárhozat* alatt leszel. De azt viszont értenünk kell, hogy Krisztusban *nincs kárhozat* számunkra, mindannyiunknak meg kell ezt érteni, és még *közelebbi kapcsolatba* kerülhetünk Ővele kegyelem által.

Csodálatos benne, hogy még közelebb kerülhetsz hozzá, mint azt gondoltad, hogy megeshet. *Nagyobb* kegyelem által, *közelebb* kerülsz Őhozá.

Jézus az éjszakákat végig imádkozta, és miután az imáját bevégezte, kiválasztotta a tizenkét tanítványát. Ez a *tizenkét* tanítvány *közelebb* kerülhetett az Úrhoz, mint a sokaság. Ez kegyelemből történhetett meg velük, ugyanis kegyelemből választotta ki őket az Úr, és nem a cselekedeteik alapján.

Ez a tizenkettő, a választott, közelebb kerülhetett az Úrhoz, mint a sokaság, akik Jézust körbe vették. Egy ennél is szűkebb kör, a *három* tanítvány, *még közelebb* kerülhetett az Úrhoz: Péter, Jakab és János.

Olvashatjuk a négy Evangéliumban, és nagyon sok olyan helyzet állt elő, amikor ők sokkal jobban az Úr közelségében lehettek, míg a többiek távol voltak. És olyan dolgokat engedett meg Isten nekik megélni és megtapasztalni, amely a többieknek nem adatott meg.

Amikor Jairus házába ment, hogy a kislányát feltámassza a halálból, akkor mindenkinek megparancsolta, hogy távozzanak a szobából, a szülőknek, a rokonoknak, csak a *három* tanítványát vitte be magával. Azt a hármat engedte.

A kérdés az, hogy vajon a többieket nem szerette-e? Azokat is szerette! De ezt a *hármat* kiválasztotta arra, hogy egy *közelebbi közösségbe* vigye be őket. Őket vitte fel pl. az átalakulásoknál arra a magas hegyre, amikor *színeváltozása* volt az Úrnak, és megjelent Mózes, és Illés abban a dicsőségködben.

Őket választotta maga mellé, amikor a Gecsemáné kertben kellett imádkoznia. Ezt a *hármat* megengedte, hogy a *közelségébe* kerüljön. Vagyis vannak-e olyanok, akik jobban közelségében vannak az Úrnak, mint mások.

Tehát vannak-e olyanok, akik közelebb kerülnek az Úrhoz, míg mások csupán csak üdvözültek? Vannak olyanok, akik az Ő kegyelméből, ahogy az megadatik nekik, *részesei* lehetnek olyan dolgoknak, amelyeknek mások nem. Ez tehát a kegyelemnek egy *magasabb foka*.

Láthatjuk ezt a *fokozatosságot*, hogy a három olyan közelségébe kerülhetett az Úrnak, ahová a tizenkettő sem, és megint egy másik fokozata, hogy a tömeg sem kerülhetett olyan közel az Úrhoz, mint a tizenkettő.

És előlött is volt *egy*, János. És meg fogjuk nézni az ő közelségét az Úrhoz. Lapozzunk a János Evangéliumra:

János 20/2 Futa azért és méne Simon Péterhez és ama másik tanítványhoz, akit Jézus szeret vala, és monda nékik: Elvitték az Urat a sírból, és nem tudjuk, hová tették Őt.

Amit itt most látnunk kell, hogy „az a másik tanítvány, akit Jézus szeret vala”. Ki az, aki írja ezt? Ezt a könyvet János írja, aki saját magára hivatkozik.

Egy másik fordításban: *Jézus kedvenc tanítványához futott* – úgy hivatkozik magára. Vagy *legkedvesebb tanítványához*...

21/20 Péter pedig megfordulván, látja, hogy követi az a tanítvány, akit szeret vala Jézus, ki nyugodott is ama vacsora közben az Ő kebelén és monda: Uram! Ki az, aki elárul téged?

Nézzük csak, ahogy Péter megfordult, látja, hogy ki követi? Az a tanítvány, akit Jézus szeret, aki a *legkedvesebb tanítványa*. Meglátad-e, amit szeretnék? Vagyis János élvezhette a *közelségét* ennek a *kapcsolatnak* sokkal közelebb, mint a másik kettő.

Sőt még azt is megengedi az Írás, hogy megláthassuk Jánost, ahogy az utolsó vacsoránál Jézusnak a kebelére hajtja a fejét. Ez azt hiszem az a *közelség*, aminél már nincs közelebbi. Nem székeken ültek annak idején, hanem szokás szerint a földön ülve ünnepeltek.

Látjuk azután azt az időt, amikor Jézust katonák követik, és üldözik, és Péter ezt félelmében csak távolból nézte és szemlélte. János viszont egész *közelségében* követte Jézust végig. János volt mindvégig ott, ahol Jézust kigúnyolták. János volt az *egyetlen*, aki ott állt a kereszt lábánál az asszonyokkal, akik sírtak.

Ezért Jézus, mielőtt az utolsó lélegzetét kilehelte volna, lenézett a keresztről, és azt mondta, hogy asszony, ímé a te fiad, és *Jánosra mutatott*. Jánosnak pedig azt mondta, hogy ímé a te anyád. Alapvetően ezzel Jézus megkérte Jánost, hogy *viseljen gondot anyjáról*, mintha saját anyja lenne.

Jelenti-e azt, hogy *igen nagy közelség* volt köztük? Befogadta a saját házába ezután, és úgy tekintette, mint a saját édesanyját. János nemcsak, hogy közel volt, hanem *még közelebb* volt, mint az a másik két tanítvány és mind a tizenkettő.

Azután megint egy másik kép, amikor Péter és János a sírbolthoz futnak. Péter egy kicsit összezavarodott volt, hogy mi történt, de János azonnal hitt. János *azonnal elhitte*, amit az Úrról hallott, és amit az Úr mondott neki. János volt tehát az *egyetlen*, aki mindvégig *nyomon* követte az Urat.

Ott volt az *Utolsó vacsoránál*, ott volt a *kereszt lábánál*, ott volt a *sírboltnál*, és ő volt az első, aki hitte a *feltámadás hírét*. Ő volt, aki mindvégig ott volt. Mutatja-e ez az ő *szeretetét* az ő Mestere és Ura iránt?

Úgy hiszem, hogy ez a te szívedet is fel fogja buzdítani, hogy te is szeretnél nagyobb kegyelmet az életedre, mint amit eddig tapasztaltál, és szeretnénk olyannak részese lenni, mint amit a többiek nem mondhatnak el, hogy közelségében *részesei* voltak az Úrnak, és amelyek fontosak az Úrnak. És ezt csak *kegyelemből* fogod megkapni.

És ezért volt az, hogy János *még több kegyelmet nyert* el az Úrtól. Azt is tudjuk, hogy Jánosról később azt a nevet szólták, hogy a 'szeretet apostola'. János 1. levele egészében a *szeretetről* szól.

Tudjuk jól, hogy a *hit szeretet által működik*. Tudjuk, hogy minden szeretet által működik. Isten a *szeretet*! Nem úgy hivatkozunk Istenre, hogy Istennél van szeretet, hanem Ő *maga a szeretet*. A szeretet pedig *győzedelmeskedik*.

Ugye az emberek kerülhetnek az Úr közelségébe? Nem mondjuk ezért senkinek, hogy ilyen közelségébe már nem mehetsz az Úrnak. De neked kell saját magadnak ezt *kívánni*, akarni. És akik Őt jobban szeretik, jobban *elkötelezettek*, ők hajlandók arra, hogy még nagyobb távolságot megtegyenek az *Úrral együtt*.

Sehol nem olvassuk azt az Írásokban, hogy valakinek azt mondta volna az Úr, hogy velem már ilyen közelségbe nem kerülhetsz. Az emberekben, saját *magukban* vannak olyan *akadályok*, amelyek megakadályozzák őket abban, hogy az Úrhoz annál közelebb kerülhessenek. És ebből kettőt fogunk tárgyalni.

Jakab 4/6 De majd nagyobb kegyelmet ad; ezért mondja: Az Isten a kevélyeknek ellenáll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad.

Kinek ad nagyobb kegyelmet? Az *alázatosnak*. Isten pedig a kevélyeknek ellenáll. Ez az egyik akadály annak, hogy az emberek közel kerülhessenek az Úrhoz. A *kevélység* az első. A második ilyen akadály a *félelem*. A két fő akadály tehát, az egyik a kevélység, a másik a félelem.

Bárkiről legyen szó, akár a másiktól, akár magadról, ez így igaz. Ez az, ami *távolságban* tartja az embereket az Úrtól. Ez az, ami *megakadályozza* az embereket abban, hogy még közelebb, és még közelebb kerülhessenek az Úrhoz. A kevélység és a félelem.

A jó ezzel kapcsolatban, hogy mind a kettő *legyőzhető szeretettel*. A szeretet segíthet abban, hogy azt az igen ostoba *kevélységet* levethesd, és megalázd magad. Mi az, amit a szeretet tesz a *félelemmel*? A tökéletes, a teljes szeretet kiűzi a félelmeket.

A kevélység pedig egy *távolságtartást*, egy hidegséget, egy ridegséget hoz a másikkal szemben. Kényelmetlenül kezded magad érezni. Miért ilyenek az emberek? Ostoba kevélység ez. Ezért NEM GYÓGYULNAK meg az emberek, ez a LEGFŐBB OK ÁLTALÁBAN AZ AKADÁLYOK KÖZÖTT!

A kevélységet nehezen engedik el az emberek, mert akkor úgy érzik, hogy azt gondolják róluk az emberek, hogy akaratgyengék, vagy gyengék. Vagy esetleg azt gondolják, hogy túlon túl rájuk vagyok utalva, és utána jönnek a félelmek, hogy túl közel engedtem magamhoz a másikat és most megsértett, és ezért félek attól, hogy újra a közelségébe kerüljek.

Helyénvaló-e az, hogy féljünk attól, hogy közelségbe kerülünk? Tudjuk, hogy a *félelem* az ördögtől van. Ha az ördögtől van, akkor annak *semmi helyet* nem szabad adnunk. Az, hogy a másik megsebzett, az egyébként is csak a te hibád, mert a teljes szívedet nem helyezheted bele a másikba.

Mert *Jézus és Isten* kell, hogy azt a *helyet* bírja a szívedben, senki más. Még ha édesapád, édesanyád is elhagyna, vagy a barátaid elhagynának, vagy a gyermekeid elhagynának, vagy ha a kutyád elhagyna, az Úr akkor is magához fogad.

Nem azt mondom, hogy nem fogsz ilyenkor érezni semmit, de nem fogsz szétesni, és nem fogsz ebben tönkremenni, mert ha látod, hogy *Ő veled van* abban, akkor bármin képes vagy *keresztülmenni*. Ezért soha ne mond azt, hogy XY nélkül nem boldogulok.

Az élet rövid. Hányan éltek már háromszáz éve itt a földön? Ha képes lennél a világegyetemből, a szellemi birodalmon keresztül lenézni a földre, akkor azt látnád, hogy milliók távoznak el a földi birodalomból, ebben a percben is.

Hiszen szellemi lények vagyunk és a testben csak élünk egy ideig, a fizikai halál pillanatában elhagyjuk a testet. Angyalok vesznek minket fel, és elvisznek minket valahová. Millió számra vannak naponta az *érkezések*, ezek a születések a földre. Vagyis a földet úgy is tekinthetjük, mint egy nagy repteret, *beköltözések* és *kiköltözések* vannak nap, mint nap.

Ha olyan valaki távozik el, aki hozzánk közel állt, akkor az igen erőteljesen érinti az embert. Egy temetésre az emberek micsoda érzelmekkel jönnek, bennük van a kevélység, a ridegség, a hidegség, a másikkal lenézése.

Egyszer egy jó tanácsot kaptam, hogy bármit tehetsz egy temetésen, csak ne nagyon mosolyogj és ne nevetgessél. Nagyon szomorú arccal jönnek oda az emberek, barátok, rokonok, ismerősök, akiknek *üdvösségre van szükségük*.

A mi gyülekezetünk tagjaira nézve, amikor valaki eltávozott, akkor *nem elvesztettük* őt. Megtiszteljük az illetőt, megtiszteljük a jelenlétünkkel, *visszaemlékezünk* az életére. Fent olyasmí ez, mint valami gyülekező, ők már fent vannak, mi pedig majd utánuk megyünk, vagy az elragadtatással, vagy ha az Úr még nem jön vissza, akkor mi magunk is úgy megyünk majd utánuk.

Olyan, mintha tegnap történt volna. Ott nincs fájdalom, nincs szenvedés, nincs többé halál. Tehát, amikor magadat azért tartod távol a másiktól, mert félsz, hogy újra megsért, és ezt még ötvöződ további félelmekkel, meg kevélységgel, az mind az ördögtől van. Azt hozza neked, hogy *visszahúzódo* leszel, és *bizonytalanná* válsz.

Láttam az emberekben, olyan mértékig ezt a *kevélységet*, hogy még az *üdvösségüket* is *visszautasítják*. Lehet, ha ilyen nagy fekete papi ruhába öltöztem volna, és egy félméteres keresztet a nyakamba teszek, akkor jobban fogadtak volna.

Csehszlovákiában is mondták nekem, hogy emiatt nagyon sokan csalódtak bennem. Elmondta az illető, hogy mit hiányolt rólam - a nagy fekete öltözetet, és a nagy keresztet a nyakamból.

Péterrel mi történt a csodálatos nagy halfogásnál? Előtte egész éjjel halászott, nem fogott semmit, és amikor az Úr mondta, akkor kihelyezte a hálóját, és bőséges volt a halfogás. Utána ment az Úrhoz, letérdelt és mondta, hogy távozz tőlem Uram, mert én egy bűnös ember vagyok. Akkor mondta ezt, amikor *már áldott lett*.

Két gondolat itt: ugye az egyik az, hogy Isten *jósága* az, ami minket, bűnösöket *meztérésre* indít. János pedig végig az Úr *kebelén* tartva hajtotta a fejét. Nem volt benne a büntudat érzése.

Sok évvel ezelőtt volt, hogy Hong-Kongban evangelizáltam... Ha gondolod, hogy itt zsúfoltak a metrók és az aluljárók, akkor ott nézd meg, hogy mi van? Be volt az ember zsúfoltan nyomva, mint a szendvics közé. Tehát úgy benyomnak a helyedre, hogy nincs lehetőség, hogy kimenj. Igazi zsúfoltság.

Bementem a McDonald's-ba, hogy ott majd valamit eszem. Ahogy ott álltam a sorba - ott is szörnyű volt az étel - valaki jött mögöttem és rám tette a fejét és ott aludt egyet rajtam. Tehát megszokták ezt az egész szoros *testközelséget*, és semmiféle gátlásuk, zavartságuk nem volt ezzel kapcsolatban.

Ahogy János a fejét Jézus *kebelére* hajtotta, gondolta magában, hogy biztos a többiek és ezt kívánnák, csak nem jönnek. De nem minden tanítvány tette ezt. Isten kegyelmet ad az alázatosnak. A börtönből ki kell szabadulnunk.

A másik embernek a problémája az, hogy pontosan olyan ember ő is, mint te, és amikor összezavart helyzetek jönnek, akkor elhagyjuk egymást. De Isten szeretete által képes vagy őt továbbra is szeretni. Biztos nem azt fogod szeretni, amit tett az illető, de sérelmeknek és félelemnek nem szabad lenne maradni a szívedben, egy ilyen eset után.

Visszakerülni Isten kegyelmébe, ez azt jelenti, hogy Isten *jelenlétébe* kerültél vissza. Isten utána olyan dolgokkal fog megáldani, - gyarapodással, mindazzal, amiben neked örömed telik. Ha viszont *nincs közösséged* az Úrral, akkor nagyon *nehézkés örömmel* venni az élet dolgait.

Hiába van új lambéria, vagy szépíted az otthonodat, nincs benne, az örömed, ha nem az Úr közösségében van az. Ha felállítjuk a gyönyörű karácsonyfánkat, és nincs senki, aki *velünk örvendezne* ebben, akkor az nem hoz nekünk sem örömet.

Tehát, amikor képesek vagyunk arra, hogy másokkal közösségben az *ő örömiükben* részt vehessünk, akkor az egy *ajándék*. Ez az épület is egy ajándék az *Ő* közösségéből, hogy közösségben lehessünk egymással, és azt örömmel teheszük, és soha nem szabad erről a figyelmünket elvenni.

Meg kell ezt köszönni az Úrnak, hogy: Uram köszönöm, hogy ez a te kegyelmedből van, hogy én veled lehetek! És az *Ő* kegyelme örökkévaló. Ha mi részesei lehetünk ennek, akkor *részesei vagyunk örökre*.

Ezek a történetek, amelyeket beszélünk az Újszövetségből, ezek ott lesznek örökre. Sőt azt is mondom nektek, hogy az Apostolok cselekedeteinek fejezeteit még ma is írják. Kérdés az, hogy *van-e időd az Úrra*, ebben az igen rövidke, hajszálnyi kis életben?

Akarsz-e *közelebb kerülni* hozzá? Be akarsz-e jönni? Teljesen *tőled* függ. Akarsz-e *részese* lenni ennek? Vagy pedig a sokaság távolságában akarsz az Úrral lenni?

Ugye, látjuk a *sokaságot*, látjuk a *tizenkettőt* és látjuk azt a *hármát*. Amikor visszajött az Úr a megdicsőült testében, akkor *ötszáz* embernek jelent meg. Ha szívünk benne van, akkor nekünk az Úr biztos, hogy *többet* fog adni.

János I. 4/17 Azzal lett teljessé a szeretet közöttünk, hogy bizodalunk van az ítélet napjához, mert amint *Ő* van, úgy vagyunk mi is e világban.

Tehát ez a *bizodalom*, pont az ellentétje annak, mint amikor félszeg vagy.

18. A szeretetben nincs félelem; sőt a teljes szeretet kiűzi a félelmet, mert a félelem gyötrellemmel jár; aki pedig fél, nem lett teljessé a szeretetben.

A *szeretetben* nincs helye a félelemnek. Nem fél az ember attól, hogy visszautasítják, nem fél attól, hogy kizárják, kiközösítik, vagy ezt-azt mondanak, mert az *Úr veled* van, és ezért rendben leszel. Mi lesz ekkor, és mi lesz akkor? Ez mind rendben van az életünkben.

De ha az ember *visszahúzódik*, és elkezd távolabb húzódni és félelemmel, kevélységgel telíti azt, akkor az *kizár* minket sok jó dologból, a közösségének a gazdagságából, és *levág* minket az *Ő* kegyelméről.

A teljes szeretet kizárja, *kiűzi* a félelmeket. Ugyanis a félelem gyötrellemmel jár, és aki gyötrelemben van, az sok mindenből *kimarad*. Mindenki élvezi az életet, te pedig depresszióban vagy és az élet egyszerűen elmegy melletted.

Aki tele lett a szeretettel, *teljes* lett a szeretettel, ott nem marad helye a félelemnek, mert a szeretet kiűzi a félelmet. Ugye, egyre jobban értitek a kegyelmet.

Efézus 2/11 Annakokáért emlékezzetek meg arról, hogy egykor ti a testben pogányok, kiket körülméletleneknek mondtak a körülmélték, akik azért nevezik így magukat, mert testük emberkéz által lett körülméltve,

12. Hogy ti, mondom, abban az időben Krisztus nélkül valók voltatok, Izrael közösségétől idegenek, és az ígért szövetségeitől távolvalók, reménységetek nem volt, és Isten nélkül valók voltatok e világon;

Egy ideje már mondom azt nektek, hogy mi soha *nem* tartoztunk a *zsidó törvények* alá, de most azonban nem erről akarok beszélni. De mi Krisztustól távolvalók voltunk, mi voltunk a körülméletlenség, mi voltunk a *pogányok*. Nem volt kapcsolatunk, nem volt közösségünk, *nem* volt *szövetségünk*. Körülméletlenek voltunk, *nem* volt ezért *reménységünk* Istennel.

Nagyon sok olyan [téves] tanítás van a keresztény körökben, hogy a törvény és a törvény átka... De mi *soha nem voltunk a törvény alatt!* Pál elmagyarázza nekik, hogy a *zsidók* kaptak *megváltást* a törvény átka alól, mert ők voltak a *törvény* alatt.

Mi egyszerűen csak *elveszettek* voltunk, szövetség nélkül valók voltunk, elkülönültek voltunk Isten kegyelmétől, távolvalók voltunk. A zsidók voltak egyedüliek, akiknek volt lehetőségük arra, hogy megtartassanak az Ószövetségben.

13. Most pedig a Krisztus Jézusban ti, kik egykor távol voltatok, közel valókká lettetek a Krisztus vére által.

A *szent vér* által történt, hogy közel valókká lettünk.

14. Mert Ő a mi békességünk, aki egyé tette mind a két nemzetséget, és lerontotta a közbevetett választófalat.

Az ellenségeskedés *választófalát lerontotta* az Úr. Vagyis többé nem vagyunk háborúzásban Istennel. Nem ellenségek vagyunk, ugyanis volt egy *fal* Isten és köztünk, ezen kívül még *szövetségünk sem* volt, nem volt *megigazult* állásunk.

És semmit nem tudott volna Isten elfogadni, amit mi tudtunk volna mutatni a megigazulásunkért. Nem volt *semmilyen reménységünk* arra, hogy valaha is helyrejön a kapcsolatunk Istennel. Ezért kellett a Jézus Krisztus *véráldozatát* bemutatni, hogy ez a *választófal leomoljon*. Az a fal, ami Isten és köztünk állt.

15. Az ellenségeskedést az Ő testében, a parancsolatoknak tételekben való törvényét eltörölte; hogy Önmagában ama kettőt egy új emberré teremtsé békességet szereztén;

Azt mondja a fordítás, hogy a kettőt *eggyé tegye*, egy új emberré. A *szövetségben* lévő népet, és azt a népet, aki *szövetség nélkül* való volt. A parancsolatoknak tételekben való törvényét eltörölte. Vagyis a *törvény megsemmisítettett* a zsidók számára is. Rendeletekben, és parancsolatokban, előírásokban, útmutatásokban történtek ezek az tanácsai Istennek, a törvényben.

16. És hogy megbékéltesse az Istennel mind a kettőt, egy testben a keresztfa által, megölvén ezen az ellenségeskedést Önmagában.

Azt mondja, hogy megölte Krisztusban ezt az ellenségeskedést Isten, vagyis megölte, meggyilkolta a törvényt. Ezért az Újszövetség nem megsemmisíti a mózesi törvényeket. És az emberek kérdezik, hogy akkor a Mindenható Isten nem tartja meg a törvényt? Másról van szó, az *Ő természete* került az emberbe.

Az *Ő* örök élete került az emberbe. A ZOÉ, az isteni fajta élet került az emberbe. Tehát nem külső parancsolatokból engedelmeskedünk a törvénynek, hanem a *belső természetünk* részévé vált, hogy *úgy cselekszünk*.

Más szóval az *Igének a cselekvői* lettünk, és *nem engedelmeskedői a törvénynek!* Tehát a parancsolatokban, az útmutatásokban, a rendeletekben ellenünk szóló *kézírást eltörölte* az útból, és *új teremtetéssé* lettünk, Istennek a természetével, örök életével, szeretetével elplántálva a szívünkben.

17. És eljövén, békességet hirdetett néktek, a távol valóknak és a közel valóknak.

Tehát egyszer és mindenkorra *közel valóvá* lettél.

18. Mert Óáltala van menetelünk mindkettőnknek egy Szellemben az Atyához.

Nézd meg, mit mond? Mindkettőnek *odajárulása* van az Atyához. Ki a mindkettő? A *körülmetéltek*, és a *körülmetéletlenek*. Azok, akik a törvény alatt valók voltak, és azok, akik a törvény nélkül valók voltak. A *zsidók* és a *pogányok*.

Mindketten odajárulhatnak, azok, akiknek szövetségük volt, és azok, akik szövetség nélkül valók voltak. Annyira tiszta ez a számomra, és ha valakinél nincs ez a vakság, amit a vallásosság hoz, akkor ezt látja.

19. Azért immár nem vagytok idegenek és jövevények, hanem polgártársai a szenteknek és háza népe az Istennek.

Tehát nem vendégek, nem jövevények, és nem senkik vagyunk, hanem polgártársak, *házon belüliek* lettünk, és a kegyelem által van odajárulásunk az Atya, a Fiú és a Szent Szellem színe elé. És kegyelem által van odajárulásunk, hozzáférésünk, *közösségünk* az atyafiakkal.

Efézus 3/11 Az örök korokban előzetesen tett elhatározása szerint, amelyet megcselekedett a Krisztus Jézusban, a mi Urunkban:

12. Akiben van a mi bátorságunk és bizodalommal való menetelünk Istenhez az Őbenne való hit által.

Bátorságunk, és odamenetelünk van az Atyához. És János volt az a tanítvány, aki ezt az igen magasan *túlszárnyaló kegyelmet* megtapasztalhatta. Nagyobb kegyelemben részesülhetett, mint a sokaság, vagy a tizenkét tanítvány.

Olyannyira, hogy amikor Jézus a feltámadását követően a megdicsőült testét felöltve megjelent a tanítványoknak, és megjelentette Péternek, hogy miként kell, hogy meghaljon – ekkor mondta Péternek, hogy legeltesd az én nyájamat – Péter odafordult a kedvenchez és azt mondta, hogy mi a helyzet azzal a kedvencsel, akit úgy szeretsz?

János nem foglalkozott akkor ezzel – nekem rendben lesz a dolgom, mert én az a tanítvány vagyok, akit Jézus szeret. Ezt most mondja mindenki: *Én vagyok az, akit Jézus szeret!*

Így lehet még több kegyelmet nyerni. – Igen, az én vagyok, engem szeret Jézus! Nem kevélységből tette János, vagy ki, ha én nem, és nem is szégyellte ezt. János járt olyan helyeken, ahol senki más, mert *nem félt* attól, hogy mi lesz, ha meghal.

Jézus kihallgatása során is ott volt végig vele, tudták, hogy ő kicsoda. Ott állt a kereszt lábánál, ott *sem félt* attól, hogy esetleg vele mi történik, nem foglalkozott vele, mert a *beteljesedett szeretet* kiüzi a félelmeket, az *bátorrá* teszi az embert.

Későbbiekben megpróbálták őt megölni, és még olajban sem tudták megfőzni. Megpróbálták és főzték őt olajban, és onnan is mosolyogva integetett, hogy én szeretlek benneteket, bárcsak ti is újjá lennétek születve.

Ezek után *számúzték* őt egy szigetre, és akkor Isten a legnagyobb ajándékot adta az embereknek, elküldte a *Jelenések könyvét* általa. Miért van az, hogy a *szeretet soha nem vall* kudarcot? Azért, mert Isten maga a *szeretet*. Legyetek örömben, van egy megvallásom számotokra, mert a kegyelemben *részese*dni fogtok *nagyobb* mértékekben.

Álljatok fel, és dicsérvén az Urat, mondjuk együtt: *Mennyei Atya Isten, hiszem a nagy szeretetet, amellyel engem szerettél, hiszem ezt. Hit által, elfogadom ezt, és én szeretlek téged azért, mert először te szerettél engem. És azt kívánom, hogy még közelebb kerülhessek hozzád, azt kívánom, hogy egy lehessenek azok közül, akik a még közelebbi együtt járást élvezhetik veled. És ez igen drága és fontos neked. Nem mindenki kötelezi el magát erre a helyre, én hit által kinyúlok ezért, hit által közelebb megyek hozzád. Azt mondtad, te is közelebb jössz énhezám, és ezt hiszem. Kérek Tőled még több kegyelmet, nagyobb kegyelmet, hogy még közelebb lehessenek hozzád. Jobban szolgálhassalak és még jobban megismerhesselek, a Jézus nevében! Ámen!*

A szívünkkel lehet így *kinyúlni* az Úr felé. Ez egy döbbenetes kenet a mai napon, úgyhogy úgy gyertek a szívetekben előre, hogy *befogadjátok*, amit az Úr készít! Dicsőség az Úrnak!

A jegyzet forrása: www.bekevar.fw.hu